

Braoch: Da jeg udbad mig Ordet, var det egentlig for at indbegaa nogle Bemærkninger, der fremkom fra det ærede 1ste Medlem for 9de Kred (N. Rasmussen), men disse Uttringer ere nu, tror jeg, af den sidste Taler (Schøler) paa en meget flaaende Maade afviste. Da jeg nu imidlertid har begjært Ordet, skal jeg dog tillade mig at gjøre nogle faa Bemærkninger. Da den høitærede Finantsminister forelagde det Lovforslag, der nu er under Forhandling, bemærkede han: „Om der end kan være nogen Overdrivelse i den almindelige Mening, at Toldtarifer trænge til en meget hyppig Revision, er der dog vistnok under en saa rask økonomisk Udvikling og efter den lange Tid, som er hengaaet, siden Toldtarifen sidst vedtoges, en naturlig Opfordring til at undergive den et et legislativt Gjenemsyn.“ Det kan vist ikke negtes, at en saadan Opfordring kan der være, naar der er hengaaet et langt Tidsrum, men det bliver jo et Spørgsmaal, om Tidsrummet fra 1863—64 til nu kan kaldes et langt Tidsrum; det er i alt Fald et kort Tidsrum, naar vi se hen til det foregaaende. Nu er det vel ogsaa et Spørgsmaal, om det Opsving, som har fundet Sted siden den Tid, er af en saadan Beskaffenhed, at den kræver, at denne Del af Lovgivningen netop nu underkastes et Gjenemsyn paany. Jeg tør tillade mig at tro, at det Opsving, som den høitærede Minister berørte, allerede var foregaaet før 1863 og 64, at den industrielle og merkantile Udvikling da var i saa høi Grad fremmet, at man kan sige, at den senere Tid kun er fulgt i det samme Spor. Jeg har ogsaa en Følelse af, at det er tvivlsomt, om den høitærede Minister selv vilde have taget Initiativet til dette Lovforslag. Han har jo modtaget det som en Årv, og saaledes som det var, maatte det ganske vist føres frem; jeg skjønner i alt Fald ikke rettere; men det er et Spørgsmaal, om den høitærede Ministers Vorgaenger har haft tilstrækkelig Anledning til at tage Initiativet dertil. Jeg er af den Formening, at da Lovforslaget fremkom, fremkom det egentlig som en Dønning fra, som en Slags Tilslutning til den Frihandelsbevægelse, der i Perioden for en halv Snes Aar siden gjorde sig gjældende. Man havde den Gang en levende Opfattelse af, at i Frihandelsprincippet laa Betingelsen for den merkantile og materielle Udvikling; men jeg tror, at man nu er kommen meget langt bort derfra, og jeg støtter mig i saa Henseende til, at de Exempler, som den nyeste Tid fremviser i andre Lande, netop tyder paa, at en modsat Strømning gjør sig gjældende. Da Frankrig var i Nød, viste det sig, at det ikke var ad denne Vej, det søgte sin finansielle Redning, tværtimod. Man har henvist til England og sagt, at der foreligger denne Indtægt hvert Aar til en ny Revision og meget ofte undergaar Forandring; men jeg maa gjøre opmærksom paa, at det i England kun er meget faa Artikler, som ere gjorte til Gjenstand for denne

Beskatning, det er kun en 10—12 væsentlige Gjenstande, som ere lette at overse, lette at ramme og lette at undersøge med Hensyn til, hvilken Rolle de spille i Omsætningsforholdene. Jeg skal fremdeles gjøre opmærksom paa, at naar man har sagt, at det var det Naturlige og det Rigtige at søge at nedsette den Indtægt, der haves ad denne Vej og derimod søge Indtægten gennem en Indkomstskat, da afgiver England atter et Exempel paa, at det ikke er ad denne Vej, man der ønsker at bøde paa de manglende Indtægter. Nei, det er en forunderlig Betragtningssmaade, som gjør sig gjældende hos en Del af Befolkningen, at det egentlig er den Indtægt, som Staten har ad denne Vej, som man skal søge at begrænse eller, som det blev sagt igaar, at man, naar denne Del af Statsindtægterne har naaet en vis Øjeblik, f. Ex $\frac{1}{3}$ af hele Indtægten, skulde man afviescere derved og derefter regulere Skatterne. Jeg er af den modsatte Mening; jeg mener, at ingen Indtægt slipper lettere, bedre og mere bekvemt for Skatteyderne end netop denne, og man har ogsaa andre Steder Exempler paa, at man søger sine Indtægter væsentligst ad denne Vej. Den høitærede Finantsminister oplyste igaar, at Norge og Sverig afgive et lysende Exempel i saa Henseende. Den høitærede Minister paaviste, at denne Indtægtskilde i Norge gav 76 pCt., i Sverig 75 pCt. af den samlede Indtægt, medens den hos os kun giver 47 pCt. Jeg er altsaa vedblivende af den Formening, at man ikke skal beklage sig over, at en saadan Situation er fremkommen, den er heldig i enhver Henseende og et godt Vidnesbyrd om den store Udvikling heri Landet.

Skvad nu angaar det Lovforslag, som her foreligger, da er jeg ganske vist af den Mening, at det bør underkastes en alvorlig og grundig Prøvelse, og naar det ærede 7de kongevalgte Medlem igaar henviste til Behandling ved en Kommission, maa jeg sige, at det forekommer mig, at der ikke kan være Tale derom. Vi maa tage Lovforslaget, som det foreligger, og underkaste det en alvorlig Prøvelse; der kan ganske vist, som det ærede kongevalgte Medlem bemærkede, være Noget at regulere; Noget at rette, og jeg skal paa ingen Maade beklage mig over, at der sker en lille Nedgang i Toldindtægterne, men jeg har rigtignok en stærk Følelse af, at vi ikke her i dette Thing vilde komme til saadanne Resultater, at man paa et andet Sted vilde afviescere derved, dertil foreligger der alfor tydelige Tegns paa, hvorledes man i det andet Thing opfatter dette Forhold. Man gaar ud fra denne eiendommelige Betragtningssmaade, det er paa en vis Maade blevet et Løsen, — om jeg maa kalde det saa —, at man ved Drøftelsen af, hvad der vedrører denne Indtægtskilde, skal have stærkt for Die ikke at beskaffe Noget, der vedkommer den arbejdende Klasse. Nagtet saadanne Uttringer saa mange